una mà de contes

L'abat de la real

El lloc on és el regne d'aquesta història no és gens clar: tant podria haver estat aquí com allà. Sabem del cert, però, que el rei d'aquest país no parlava gaire, menjava poc i no somreia gens: no tenia temps, anava massa atrafegat manant i vigilant tots els súbdits del regne, inclosos bous i gallines. I els súbdits en començaven a estar ben farts, d'anar tan enfeinats.

Bé, de fet, no tots hi anaven, d'enfeinats. L'abat n'era l'excepció. La seva única activitat consistia a llevar-se i asseure's a taula. No deixava de fer, mai, cap dels cinc àpats prescrits i les tres becaines aconsellades. L'abadia, doncs, era un oasi de pau i tranquil·litat i el monjos, que seguien la dieta de l'abat, n'estaven del tot satisfets.

Un bon dia, el rei, de mal humor com sempre, es va trobar amb l'abat, que passejava pel jardí tot menjant raïm amb parsimònia. Això, al rei, li provocava un malestar general, un mal de cap horrorós, i se li va fer un nus a l'estómac. Amb la mosca al nas, li va preguntar que què hi feia allà perdent el temps sense fer res. L'abat va contestar, sorneguer, que menjar raïm ja era fer alguna cosa i que no s'ho prengués tan a la valenta, que els afers sempre poden esperar.

El rei, enfurismat - i, tot s'ha de dir, amb una mica de raó- ,va respondre preguntant-li què en sabia ell, dels seus afers, de si podien esperar o no. I que si era tan llest i savi, contestés aquestes tres preguntes:
"Quines fosques preocupacions li treien la son?" "Com podia solucionar els seus problemes?" I, per arrodonir-ho i acabar, "quins eren els seus pensaments?"

Tres preguntes ben senzilles, va dir, per a una intel·ligència com la seva.
Si aconseguia respondre-les totes tres, li concediria el seu pes en or. Si no, rebria un centenar de bastonades. Tenia temps fins l'endemà al capvespre.

Voleu saber com s'ho va fer? Doncs escolteu la història de: "L'abat de la Real".

L'abat, amb un nus a la gola i un lleuger però persistent tremolor a les cames, va aprofitar l'hora de sopar per explicar la situació a la congregació i demanar consell. Els monjos no van trigar gaire a posar-se d'acord i d'una manera unànime van arribar a dues conclusions: que l'abat hauria pogut esperar a les postres per donar unes notícies tan dolentes i que ningú no sabia les respostes de les preguntes del rei.

Bé, ningú, ningú..., no: gairebé ningú, no sabia les respostes.
El cuiner de la congregació, el monjo més jove i tímid, amb un fil de veu va dir, des del fons de la sala, que ell respondria les preguntes del rei. Però amb una condició: que li permetessin posar en pràctica una idea que tenia perquè, amb l'ajut de tots els monjos, la seva feina a la cuina fos més lleugera, més senzilla.
Els monjos, tots, van contestar que ni parlar-ne, que abans de moure un dit preferien que l'abat rebés les bastonades. L'abat, però, era d'un altre parer: la petició del cuiner era justa i raonable.

L'endemà, el rei, davant de la cort i sense cap mena de vergonya, va fer la primera pregunta a

l'abat: quines fosques preocupacions li treien la son? L'abat, sense pensar-s'hi ni poc ni gaire, va contestar que allò que preocupava més el rei era, com a tot bon sobirà, el benestar del seu poble i la seva gent, que aquesta tasca, encomanada pel seu pare i pel pare del seu pare, aquesta, era la seva gran preocupació.

El rei, vermell de cara i avergonyit, va estar temptat d'engegar-lo, però la reacció favorable de la cort el va obligar a seguir amb l'espectacle i fer la segona pregunta: Com podia solucionar el seus problemes?
Aquí l'abat, amb gràcia i rapidesa, va respondre que no calia que el rei se sacrifiqués d'aquella manera per al benestar del seu poble. Que es podia permetre unes vacances de tant en tant. Que molta feina i poc descans no són aconsellables.

El rei, furiós i amb ganes d'acabar, va fer la tercera pregunta:

> Què estic pensant ara?

L'abat va contestar:

> El rei pensa que jo sóc l'abat, però, com pot veure, jo només sóc el cuiner de la congregació.

La cort va esclatar en grans riallades i aplaudiments davant la gosadia i la saviesa del jove. El rei no va tenir més remei que somriure, encara que, tot s'ha de dir, d'una manera una mica forçada - era una nova experiència per a ell.

Per acabar bé i com cal la festa i les celebracions, el rei va convidar l'abat a passar un parell de setmanes en un complex turístic de primer ordre. Va ser el començament d'una gran amistat...

Mentrestant, el cuiner, que no tenia vacances però era més feliç que un gínjol, va posar en pràctica la seva gran i original idea, anomenada "self-service", idea que ha arribat fins als nostres dies.

Guió: Lluís LLinàs

- ccrtv interactiva
- 3 TELEVISIÓ DE CATALUNYA
- Amb el suport de Generalitat de Catalunya Departament d'Educació

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- English